

ÁM.

fog-
tetke
ami.
nem
mit,
zony
van,
nigg
yöki
szép
meg-
! —
non-
szott
l el
mem
vet-
zár
ogy
Már
szép
ogy
ni a
tom
sok
uty,
ete-
nra,
iké-
ézz
ke-
tal-
be
sod
ha
—
ná-
Kis
zör
ép-
net.
ság
em
ról

zni
kat

a :

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

... VAKMERŐ HETEKESÉGGEL HADONÁZOTT. (Lásd a 124. lapon.)

LXI. köt. 8. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. augusztus 25-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

NEM csoda, ha Vilma néni kezdetben szinte hinni sem akart a szemeinek, bármily tisztán látott is. Veronka és Gabika késő éjszaka a házon kívül kóborolnának? Hiszen az majdnem lehetetlen, már csak azért is, mert minden ajtó csukva van, a kulcsokat pedig a hű öreg szakácsné őrzi, aki bizonyosan nem eresztette ki a kis kalandorokat.

De ha kétsége volt a néninek, hamar szerezhett bizonyosságot. Gyorsan felöltözött és benézett Gabikához. Az ágy üres volt, a Gabika ruhái is hiányzottak. Sietett a Veronka szobájába. Ez is üres. De az ablak nyitva. S amint Vilma néni az ablaknál nézelődött, szemébe ötlött a vén fának oda nyuló ága, melyen a vékony új hajtások le voltak töredezve. És csupa friss törés.

Vilma néni szinte belesápadt ijedtében.

— Boldogtalan gyerekek! Ha valamelyik lezuhan! Mert itt szöktek ki, az bizonyos. De hová?

Az első pillanatban olyanformát gondolt, hogy föllármazza a házat, kerestetni fogja a vakmerő kóborlókat. De erről mindjárt le is mondott.

— Nem, nem szükséges. Minek riasszam meg az egész házat? Ugy sem tudjuk, merre keressük. Mire megindulnánk, már vissza is térnének. Másképp kell intézkednem.

Teljesen igaza volt benne, hogy hiába indulnának a két kalandos gyermek keresésére. Kinek juthatott volna csak eszébe is, hogy éjnek idején az ingoványban keressék

őket, ahol még fényes nappal is veszedelmes a járás!

Veronka és Gabika ezalatt szaporán lépegetve, majdnem futva mentek a Puncsi rejtekhelye felé.

— Igyekeznünk köll, hogy hamarabb kerüljünk haza, mondá Veronka. Nehogy megint álmosak legyünk holnap!

— Most nem lesz hiba, biztatta Gabika. Korábban is indultunk, ott meg nem időzünk sokáig, éppen csak odaadjuk Puncsinak az elemózsiáját.

A jeles csónak vizretolása előtt mégis áldozniok köllött egy kis időt olyan munkára, melyet Veronka fölöslegesnek vélt ugyan, de amelyre Gabika nagyon megkötötte magát, még pedig nem egészen ok nélkül. Nem vágyódott ugyanis egy csöppet sem újabb lábfürdőre a lyukas-lékes csónakban; hozott tehát magával kőcotot, rongyot, még deszkadarabot és szögeket is és nagy buzgalommal látott hozzá, hogy a csónak nagy hasadékát betömje. Hajó-ács vagy molnár-mester talán jobban végezte volna; de Gabika meg volt elégedve a munkájával.

— Így ni! Most már akár az operenciás tengeren is átevezhetünk vele, szólta diadalmasan.

Veronka sem tagadta a jeles munka érdemét, mert a víz most már valóban nem ömlött rohamosan be a csónakba, nem köllött számíthatni, hány percz alatt juthatnak át a szigetre és hány percz alatt telik meg a csónak vízzel. A mi kevés még így is beszivárgott, arra ügyet sem vetettek. Így aztán nagyon vigan kötöttek ki a szigeten; ott azonban mihamar annál borúsabbra fordult a kedvök.

Arra számítottak, hogy Puncsi elejökbe fog szaladni, örömmel fogadja őket, már csak azért is, mert bizonyosan éhes. Amde a kutyácska nem mutatkozott a parton.

— Elaludt, mondá Veronka. Majd örül, ha fölébred és ránk ismer.

Egyenest az odvas fához siettek. Puncsika ott feküdt a kényelmes ágyán, föl is ébredt a Veronka szavára, egyszer-kétszer meg is csóválta a farkát, jeléül, hogy ráismert és örül egy kicsit; de azután megint csak mozdulatlanul feküdt.

— Ejnye, de nagy álmostáska ez a Puncsi! szóló Gabika.

— Jaj, talán beteg! aggódott Veronka. Nézd, még a tegnapi tejescskjét sem itta meg!

Ezt Gabika is különösnek találta, de amint a csésze fölé hajolt, nagyot nevetett.

— No, nem is csodálom, mondá. Hiszen messzire büzlik a szappantól. Az ilyen kutyusnak pedig finnyás orra van.

Veronkának csak most jutott eszébe, hogy nem mosta tisztára a szappantartó csészét. No de segíthetni a bajon. A régi tejet kiöntötte, a csészét a tó vizében jól megmosta, aztán a most hozott friss tejjel töltötte meg. Ebbe Puncsi bele is ütötte az orrát, nyelt is néhány kortyot, de hamar abba hagyta, megint csak vissza feküdt.

— Beteg, okvetlenül beteg! szóló Veronka majdnem sirva. Mit csináljunk!

— Most hamarjában bizony nem tehetünk semmit, felelé Gabika. Nem is bizonyos, hogy beteg. Talán csak lusta és álmos. Az ilyen fiatal ebeeske nem olyan éber éjjel, mint holmi vén házőrző kutya. No, induljunk haza, mert különben holnap magunk is álmosak leszünk. Abból pedig baj lehet.

Ezt Veronka is belátta. Még egyszer megsimogatta kedves kutyácskáját, aztán megindultak haza. De Veronka sehogy sem volt megnyugodva.

— Nappal kell őt látnom, akkor is ilyen bágyadtan fekszik-e? Holnap majd nappal osonunk el és ide jövünk.

Gabika készséggel egyezett bele, ámbár kétsége volt, hogy elszabadulhatnak-e, mikor Vilma néni annyira szemmel tartja őket.

— No bizony! szóló Veronka fitymáló hangon. Kifogok én rajta nappal is csak úgy, mint most éjjel.

Nem is gyanították, milyen hiba csuszott a számításukba. Sietve mentek hazafelé, baj nélkül jutottak is az ablak elé a nagy körtefa alá; mikor azonban Veronka fölfelé kezdett a fán kapaszkodni, Gabika, aki nézte, egyszerre csak ijedten szóló:

— Megállj csak, Veruska! Nézd, mit jelent az? Hiszen az ablak... de még a redőny is be van csukva! Ott be nem juthatunk.

Veronka ijedten csuszott vissza le a földre és megdöbbenve bámult az ablakra. Gabika igazat mondott. Az ablak, melyet nyitva hagytak maguk után, nem volt többé nyitva, hanem még az erős redőnyvel is el volt zárva. Itt lehetetlen visszajutni a szobába.

Most már mitevők legyenek? Teljesen megzavarodva bámultak egymásra, el sem tudták képzelni, mi történt itt? De nem kellett sokáig tünődniök. A következő pillanatban már nyílt a szomszéd ablak és megszólalt egy hang, mondván:

— Kerüljete csak az ajtónak, majd kinyitom.

Kellemes csengésű és nyugodt hang volt az, de eget-földet rázó rettenetes mennydörgés sem döbbsenhetne volna meg jobban

a két testvért, mert hát persze hogy tüstént ráismertek. Sőt az ablakban egészen jól láthatták is Vilma nénit, aki azonban a következő pillanatban már eltávozott, hogy elejökbe menjen a ház ajtajához.

Veronka és Gabika egy kis ideig még szótlánul bámultak egymásra.

— Meglesett! kiáltott föl végre Veronka indulatosan. — Ez már mégis szörnyűség! Most mit tegyünk?

— No bizony! Bemegyünk az ajtón, felelé Gabika. Ugyan mit tehetnénk egyebet?

— Elfuthatunk...

— Hová?

... DACZOS TEKINTETTEL ÁLLT MEG. (Lásd a 119. lapon.)

— Akárhová... akár a világ végére is.
— Az messze van, ágyat sem igen találunk ott, én pedig már fáradt vagyok.

Hogy Gabika ilyen módon előbbre valónak találta az ő kényelmes ágyát a világ végére való vándorlásnál, azt Veronka nagy gyávaságnak vélte s megvetőleg mondá:

— Hát csak menj, add oda magadat ennek a szörnyeteg néninek a körmeibe.

— Ugyan már no! Hiszen csak nem esz meg? Máskor nem szoktál annyira félni.

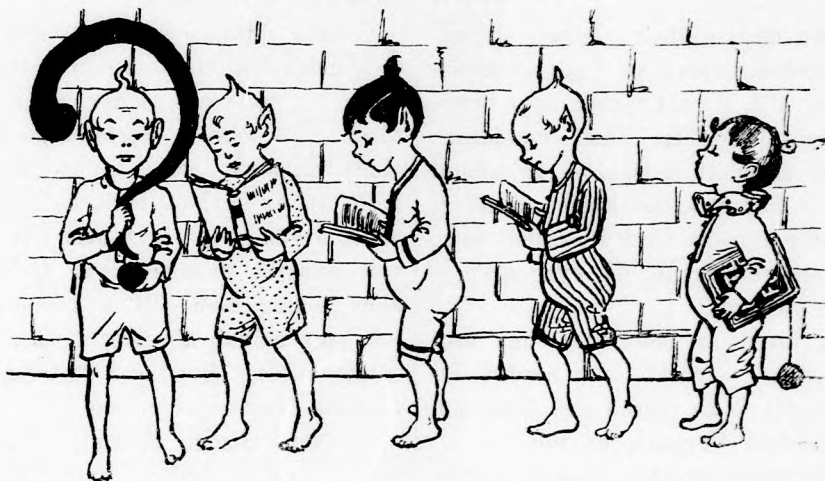
Ez nagyon elevenére talált Veronkának. Ő féljen? Azért sem! Megmutatja ő, hogy nem ijed meg semmiféle nénitől.

— Jól van, hát menjünk, szólt daczos
elszántsággal. — De azt nem szabad meg-
tudnia, hol jártunk.

— Pedig alkalmasint kérdezni fogja.

— Hadd kérdezze! Nem mondjuk meg.
Érted? Egy árva szóval sem szabad el-
áruod, mi járatban voltunk. Ha kifecseg-
néd, akkor soha többé ez életben egy szót

A NAGY KÉRDÉS.

*Nehéz kérdés ez a kérdés,
Felelni rá nem tudok;
Meggkérdzem hát töletek,
Eszembe most az jutott.*

*Kis diák jár iskolába,
Ott sok szépet, jót tanul,
Hogy ne nőjön fel közöttünk,
Mint a vad, tudatlanul.*

*Egyik-másik jó diák, — az
Végzi dolgát szaporán,
Megtanulta a leczkéjét
S vig játékhoz jut korán.*

*De mások meg lusták, röstek,
A könyvet nem kedvelik,
Duzzognak, mert büntetésül
Dupla leczke jut nekik.*

*Azt, bár szörnyű mód nem tetszik,
Kényszerítve végzik el,
Játékra nem telik idő,
A helyett tanulni kell.*

*Az hát az én nagy kérdésem:
Mért tesz így a rossz diák?
Mért szerez vig órák helyett
Eumagának galibát?*

sem szólok hozzád és gyáva árulónak fog-
lak tartani! Ellenséged leszek, igen is,
halálos ellenséged!

No, már ez nagy szó volt testvérek közt

és Gabika, jól ismerve a Veronka csökönyös
természetét, nem vette tréfára. De nem is
ijedt meg tulságosan, mert nagyon egyszerű
megoldás jutott eszébe.

— Ha éppen úgy kívánod, nem szólok én egy árva szót sem, mondá. Reád bízom az egészset, ugyis a te dolgod. A büntetés így is, úgy is meglesz; hát legalább neked teljesüljön a kívánságod.

Azt hitte Gabika, hogy ennyit könnyen ígérhet, meg is tarthat. Veronka beérte vele.

E közben megkerülték a házat, eljutottak a főajtóhoz. Tárva volt s a küszöbön Vilma néni állt. Ha azt várták, hogy heves, haragos szóval fogadja őket, csalódtak: szó nélkül engedett belépniök, zajtalanul csukta be a kaput, aztán ismét szó nélkül ment velök a szobába. Csak itt szólalt meg, nagyon komolyan ugyan, de nyugodtan.

— Hol jártatok?

Gabika, hiven az ígéréthez, úgy tett, mint akit nem is érdeklí ez a kérdés. De biz még örült is az ígérétenek. Nem köll felelnie. Feleljen Veronka, ha tud.

Hogy ne tudott volna? Nagyon kurtán végzett a fogas kérdéssel.

— Dolgunk volt, mondá.

— Éjnek idején volt dolgotok a házon kívül? És valjon miféle fontos dolog lehetett az?

— Azt nem mondom meg, felelé Veronka nagyon kereken.

— Hát mondd meg te, Gabika!

— Oh, én semmit sem mondhatok, mert a Veronka dolga. Én csak elkísértem.

— Ugy! És az ablakon szöktetek ki, a körtefán másztatok le, ugy-e?

— Az ajtó be volt csukva, nem mehettünk ki másfelé, válaszolta Veronka.

Ezt az okot Vilma néni aligha találta egészen alaposnak, mert kissé megcsóválta a fejét. Egy pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

— Nagyon későre jár az idő. Feküdjetek le!

A két testvér örült is, nem is, hogy ilyen hamar és könnyen esett át az első vallatáson. Gyanították, hogy ezzel nincs vége; holnap következik a folytatás. De annál jobb. Addig aludni lehet rá egyet és jól elkészülni a védekezésre.

Gabika voltaképen ennyit sem gondolt. Ő a maga részére elszántan várta a büntetést... no, végre is nem fogják kerébe törni... a többi a Veronka gondja. El is aludt mihamar azzal a gondolattal, hogy jobb itt az ágyban, mint ha megindultak volna a világ végére. Hanem Veronka nem volt annyira megnyugodva. Lefeküdt, de álom sokáig nem jött a szemére. Tudta jól, hogy holnap következik majd az igazi számadás. Mit mondjon? Mit tegyen? Ezt forgatta hosszan a fejében.

— Nem bánom, akármit csinálnak velem... de a kedves kutyuskámat nem adom... Azért sem... soha! Nem fogják megtudni, hol van, nem vehetik el, soha, soha!

Ezzel az eltökéléssel aludt el végre, már mikor pirkadni kezdett a hajnal.

Reggel Dezső és Jolánka ismét idején talpon voltak és Dezső újra meg akart indulni ébresztő utjára, egy pohár vízzel a kezében.

— Várjatok csak, ti lusta álmos táskák! Végre is rászoktatlak, hogy idején föl-ébredjete.

De nem lett belőle semmi. Közbe lépett Vilma néni.

— Ne bántsátok őket! Későn aludtak el, úgy sem tudnának tanulni, dolgozni.

Csodálkozott Dezső, kíváncsi lett Jolánka; de ha Vilma néni rendben levőnek tartja

a dolgot. hát jól van. Ők ketten el is végezték pontosan a reggeli munkájokat, aztán kísértáltak.

A nap már jó magasan járt, midőn Veronka, nyugtalan álom után, végre föl-ébredt. Az óra megmutatta neki, hogy a lecke ideje már rég elmúlt. A reggelinél tudatta vele a szobaleány, hogy Vilma néni a tanuló szobában várja, a hol a gyermekek a leckéjüket végezni szokták. Valami mondani valója van.

— Ugy is tudom, szólt Veronka.

Elszántan lépett be a szobába és konok, daczos tekintettel állt meg Vilma néni előtt. (Lásd a képet a 116. lapon.) A néni pedig komoly, de jóságos hangon szólt:

— Veronkám, remélem, eddig már jobban meggondoltad a dolgot. Beláthatod, hogy tudnom kell, hol jártatok az éjjel. No's, mondd el teljes bizalommal.

A szelid, jóságos hang majdnem megtántorította Veronkát; de csak egy pillanatra. Aztán így szólt:

— Semmit sem mondok el.

Már erre Vilma néni is összeránczolta egy kicsit a homlokát.

(Folytatása következik.)

A SÁRGA RIGÓ.

— Nézd, anyácskám, jöjj csak és nézd!
Műt fedeztem én fel!
Itt ezen a lombos fácskán
Kis madárka fészkel!
Mily gyönyörű a kis fészek!
S két tojáska benne!
Jaj, anyácskám, de szeretném,
Ha már ki is kelne!

— Ki is kel, csak hozzá ne nyulj!
Mert a kis madárka,
Ha fogdosd tojászkáját,
Többé nem ül rája.

Feléje sem néz, elhagyja,
Elszáll más vidékre
S akkor a te örömednek
Hamar lesz ám vége.

De Laczika nem nyugodott,
A fészket bolygatta,
Napjában a tojászkákat
Tízszer megforgatta.

De bezzeg a madár mama
Megérezte rögtön,
Elszállt s másutt rakott fészket
Nyugodalmash földön.

Szomorkodott immár Laczi
Mikor a baj meg volt,
A mamája látott mindent
És valamit gondolt.
S másnap Laczi — milyen öröm!
A fészekben mit lát:
Két kis pelyhes, nagy chesen
Sipogó madárkát!

— Édes anyám! A tojászkák,
Lám, mégis kikeltek!
S a fiókák egyszeriben
Milyen nagyok lettek!
Pelyhecskéjük arany-sárga . . .
Vajh minő madár ez?
Bizonyosan sárga rigó . . .
Igen, meglásd, az lesz.

A két szép kis sárga rigót
Laczi hűn etette,
Mig egyszer a szomszéd Jóska
A kedvét nem szegte.

— Nézd csak, Jóska, mim van nekem!
Mondá nagy örömmel.
— Két kis madár . . . sárga rigó . . .
Magam nevelem fel.

Nézi Jóska s nagyot nevet,
Laczika meg bámul,

— No, ugyan mi rosszat mondhatasz
Az én madárkámról?
— Haha! Ugyan mért keverted
Oket rigó hirbe?
Laczikám, nem más ez, mint két
Közönséges csirke!

Jolán néni.

RÓZSIKA UJABB KIRÁNDULÁSA.

— Tréfás mese, nyolcz képpel. —

EMLÉKEZTEK-E még Rózsikára és az ő rejtelmes, sajtós kirándulásaira a sivatagba, ahol nagy barátságot kötött különböző fenevadakkal és rábirta őket, hogy ezentul már szelid, jámbor életet éljenek? Régen volt, talán már több is, mint esztendeje, hogy Rózsika utóljára járt ott. Hiába, nem mehetett. Tudta ő azt előre, mikor beadták a nevelő intézetbe. Annyi ott a lecke, tanulás, gyakorlat, zongora, táncóra, olyan szigorúak a tanárok, nevelő kisasszonyok, hogy igazán nem telik egy csipetnyi idő sem holmi mesés álmódosásra... vagy mit is beszélek!... messzi kirándulásokra.

De ha föl nem kereshette őket, gondolni sokszor gondolt az ő kedves barátaira, a jó Maczkó bácsira,

a gavallér Oroszlán urra, a hűséges lovacskára, a kópé Nyuszikára, de még a nem mindig őszinte Krokodilla kisasszonyra is. Valjon mit csinálnak, hogy vannak? Megmaradtak-e a szelidség és jámbor erkölcsök jó ösvényén?

Megjött azonban a nyári szünet, haza került Rózsika és a hosszú pihenés alatt ráért arra is, hogy régi kirándulásaira gondoljon. Minél többször gondolt rájuk, annál inkább elfogta a vágy, hogy még egyszer lássa sivatagi barátait. És a mint

egy forró nap délutánján a lugasban üldögélve tünődött rajta, végül már nem is tudta leküzdeni a vágyódását.

— Olyanforma sejtelem bánt, mintha hiba volna ott az én kedves barátaimnál. Még eddig mindig volt, a hányszor ellátogattam hozzájuk; jó szerencse, hogy mindig eligazítottam... Hátha most is epedve várnak? Megyek is... igen... mindjárt indulok.

A kik régebben olvastátok a Rózsika kirándulásait, tudjátok, hogy soha sem

árulta el, milyen uton-módon utazott. Elég is az, hogy ő jól tudta az utját, el is jutott iziben a sivatag szélére és szétnézett, nincse kedves játszótársai közül ezen a tájékon valamelyik? Nem is hiába nézett szét.

— Ni, a lovacska! Éppen jó! Ez majd tovább is visz. Kissé bajos a séta itt a forró homokban.

A lovacska éppen ozsonnázott s a mint Rózsikát megpillantotta, örömeben nagy hirtelen majdhogy a csészét is le nem nyelte.

— Rózsika! Hát még gondolsz reánk? No, ez igazán szerencse. Így még talán jóra is fordulhat minden.

— Mit beszélsz! Hát baj van? Hiba van?

— De van ám, még pedig öreg hiba!

S a lovacska lekonyította a fejét, olyan busan, a mint az csak a lovacska nagy fejétől telik ki. Persze hogy meghökkent Rózsika.

... ÉPPEEN OZSONNÁZOTT.

— Beszélj hát, mi a baj? Csak nem beteg valaki a kedves kompániánkban?

A lovacska busan rázta a fejét.

— Ha csak annyi volna! sóhajtá. — Egy kis nátha vagy fogfájás, — csigavér, ügyet sem vetünk rá. Nagyobb a baj! Bomlás, romlás, halálos veszedelem fenyegeti a diszes társaságot, amelyet alakítottál.

No már erre hogy ne döbönt volna meg Rózsika! Sürgette a lovacskát, mondjon el hamar mindent.

— Mindjárt, csak ezt az utolsó falat pirított zsemlecskét nyelem le. Így ni! —

Hát, tudod, Rózsika, mikor régebben itt jártál, megigértetted velünk, hogy jövőre jámbor, szelid életet fogunk élni. No, nekem és Nyuszikának ez nem került fáradságunkba, mi különben is szeretjük a békességet. De Oroszlán ur, Maczkó bácsi, Krokodilla kisaszszony ugyancsak várhatják a fülök tövit, mert vagy meg köll szegniük az ígéretöket, vagy befellegzett nekik!

— De hát miért?

— Mert a többi fenevadak, akik nem léptek be a kompániába, vesztökre törnek a Rózsika barátainak. Azt mondják, nem illik, hogy igazi fenevad olyan anyámaszszony katonája legyen és ha nem térnek vissza olyan életre, amelyet minden fenevad ös időktől fogva élt, akkor halálok halálával köll meghalniok.

— És mit szölnak hozzá Oroszlán ur,

meg Maczkó bácsi és Krokodilla kisaszszony?

— Nem tudom, már rég nem beszéltem velök. De tán Maczkó bácsi tudja, az ő bundáját nagyobb veszedelem fenyegeti. Ül a hátamra, elviszlek Maczkó bácsihoz.

Megindultak, gyorsan ügetett a lovacska és már nagyot haladtak, mikor hangos kiáltás hallatszott:

— Hahó! Megálljatok!

Megfordultak, — hát kit láttak? A kis Nyuszit, aki a róka hátán ülve nyargalt utánok.

— Nini! kiáltott, fel Rózsika. — Hiszen ez Nyu...

Hirtelen elhallgatott, mert látta, hogy Nyuszika integetett. És sugva mondta Nyuszika:

— Pszt! El ne áruld, hogy jó barátok vagyunk. Mert ő az ellenség táborából való. Meg is akart enni, de ki-

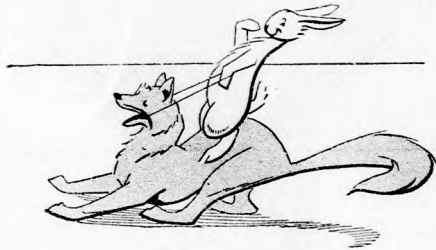
fogtam rajta, elhittem vele, hogy én az ellenség vezérének, Leopárd herczegnek a futárja vagyok. Így még a hátára is fölvettem.

Azután a rókához fordult:

— Kedves Róka barátom, most már mehatsz, a merre tetszik. Én majd megint a magam talpán futok tovább, csak itt elvégzem a dolgomat.

Am a róka nem azért volt róka, hogy át ne lásson a szitán.

— Igazán? Dolgod van? Ezzel a kétlábú idegennel? És kicsoda ez az idegen? Azt hiszed, ki nem találom? Ez az a

... A RÓKA HÁTÁN NYARGALT.

gonosz Rózsika, aki már sokszor járt itt és rábirta Oroszlán urunkat, Maczkó bácsit és még többeket, hogy kivetközzenek ősi vitéz hírokból. Jó, hogy tudom! Mindjárt jelentem Leopárd hercegnek. Nem kerülsz innen élve haza, te vakmerő Rózsika! Hehehe!

S gunyos örömmel nagyokat ugorva futott el. Megszeppenve néztek utána. A lovacska ugyancsak esővált a fejét.

— Ez nagy hiba! Torkunkra forrhat a csinyed, Nyuszi, te szeleburdi! Most csak gyorsan Maczkó bácsihoz! Ő még tudhat jó tanácsot.

Nem sokára eljutottak Maczkó bácsihoz, aki szintén megörült Rózsikának, de aggodalmasan dörmögte:

— Ugy bizony, Rózsika, benne vagyunk a pácban! Hogy veled barátságokötöttünk, jámborokká lettünk, hát

ellenünk fordul a sivatag többi népsége. Legnagyobb a baja az én uri barátomnak, Oroszlán királynak, mert őt el akarják csapni a királyságról s a nagyravágyó ravasz Leopárd herceg akarja magát királynak kikiáltatni.

— És Oroszlán ur türi?

— Mit csináljon, ha mindenki cserben hagyja? Egyelőre félre vonult és morfondéroz. Nem tudhatni, mire szánja rá magát. Az elégedetlenek pedig, úgy hallom, éppen ma tartanak nagy gyűlést a fekete sziklabarlangban.

— És ott a róka be fogja jelenteni, hogy itt van Rózsika, szolt a lovacska aggódva. Meghökkenk Maczkó bácsi is, amint megtudta a dolgot.

— Nagy baj! Az egész sereg föl fog kerekedni, hogy elfogja, széttépje Rózsikát. Mi kevesen pedig meg nem védhetjük.

Már erre bizony Rózsikának is hosszúra nyult a képe. Ámde Maczkó bácsi így szolt:

— No, azért még nem köll mindjárt elpityeredni. Itt vagyok én, a jó öreg Maczkó bácsi. Már gondoltam is valamit. Várjatok csak! Elment, de nem sokára visszatért.

— Hoztam neked valamit, Rózsika. (L. a képet a 123. lapon.)

Az a valami egy fekete kis medvebőr volt. Rózsika megörült neki, de aztán felkiáltott:

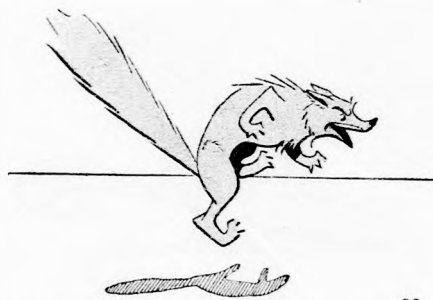
— Ez nagyon jó volna otthon az

ágyam elé ... de mit ér, ha addig megésznek itt a fenevadak!

— Nem kopik a foguk a te zsöngé husocskádban, ne félj semmit. Hiszen azért hoztam számodra a szegény Lomposka bőrét.

Biz' ezt nem értették. Hát megmagyarázta.

— Ebben a bőrben hajdan az én kedves unokahugoescám élt, Lomposka, a leggyönyörűbb bocs-kisasszony hetedhét vármegyében. De, sajna, kissé torkos volt, juhocskát akart lopni, a pásztor észre vette,

... NAGYOKAT UGORVA FUTOTT.

meglötte. Még haza birt vánszorogni, de biz' már nem segített rajta se doktor, se patika, elpatkolt. Szép bundáskáját eltettem emlékül. Most te, Rózsika, magadra öltöd s nem ismer rád senki sem a kis bocs bőrében.

Helyeselte a lovacska, míg Nyuszi bukfenczet hányt örömeiben.

— De csak sok esze van, Maczkó bácsi! Nem is hittem volna.

Rózsika iziben belebujt a medvebőrbe. Ugy illett rá, mintha benne nőtt volna fel, Maczkó bácsi gyönyörködve nézte. (Lásd a képet a 124. lapon.)

— Jaj de takaros bocs-kisaszszonyka vagy! Bizony akár végkép is felcsaphatnál a familiánkba, mindjárt örökbe fogadnálak a leányomnak.

— Köszönöm, kedves Maczkó bácsi, de ez mégis bajos lenne, mert

én még nőni fogok, ez a bőr pedig nem nő nagyobbra.

— Az is igaz. No, hát érjük be vele, hogy most már nem köll félned; ebben a mundérban senki sem fog rád ismerni itt a sivatagban.

Mikor ezen a bajon ilyképen szerencsésen segítették, újra eszökbe jutott az igazi nagy baj: az ellenség készülődése a Rózsika barátai ellen. Még pedig Nyuszika szölképpen:

— Ez nagyon jól van így, Maczkó bácsi. De hát mégsem fenéig tejfől. Mert az ellenségeink nem ismernek ugyan rá Rózsikára, de ha megindulnak ellenünk, hát megkaparítják velünk együtt ebben a bőrben is.

— Hm! Mond valamit! szölk a lovacska.

— De nagyon is, szepegett Rózsika. — Akár a magam vékony bőrében falnak föl, akár a Lomposka bundájával együtt, nem lesz valami nagy különbség.

— Hm, hm! Ejnye no! dörmögte Maczkó bácsi. — Persze hogy az volna a fő, hogy

ellenségeink ne bántsanak. Én megállok ugyan a talpamon, de hát sok lud disznót győz, ők pedig nem is ludak, hanem kemény legények. Már mégis csak tudunk köllene, mit gondol Oroszlán király barátom. — Hát keressük föl.

Meg is tették. Sűrű bozótban

nyugodtan heverészve találták Oroszlán urat. Nagyot ásított, de mikor megtudta, hogy Rózsika lappang a bocs bőrében, jót nevetett. Mikor pedig szegről-végre elmondtak neki mindent, így szölk:

— Kedves Maczkó bácsi, bujkálással nem lehet ellenséget megverni. De ha már ebbe a maskarába bujt a mi kedves Rózsikánk, vegye is hasznát. Hallottam én is a lázadók terveiről. Hát tudjátok mit? Menjetekek el ti is az összeesküvők gyűlésére a

— HOZTAM NEKED VALAMIT. (Lásd a 122. lapon.)

nagy barlangba. Ott mindenki jó barát-
nak fog benneteket tartani, hát ott leg-
inkább lesztek bátorságban.

— No ez pompás! szólt Nyuszika. —
Igy legalább magunk meghalljuk, mit főz-
nek ellenünk.

A lovacska huzódzott, Rózsika is csiklan-
dósnak találta a vállalkozást, de Oroszlán
ur mosolyogva biztatta:

— Csak menjetek, az én felelősségemre.
Csak nem hiszitek, hogy bajba küldöm a
barátaimat, kivált a kedves Rózsikát? Az
nem volna gaval-
léros dolog. Gon-
doltam én már va-
lamit. Csak men-
jete!

Hát elmentek.
Eljutottak a nagy
fekete sziklához
és látták, mint
vonul a sok fene-
vad a kanyargós
uton föl a bar-
langba. (Lásd a ké-
pet a 125. lapon.)

Közéjük keve-
redtek s Rózsika

bizony furcsán érezte magát a sok rette-
netes szörnyeteg közt; de Maczkó bácsi
folyvást kézen fogta, hát csak megnyugo-
dott. Mögöttük a lovacska lépegetett, de a
nyugtalan Nyuszikát hol látták, hol sem.
A ürge kis ficzkó ide-oda futkosott a sok
óriás lábai alatt és egyszer elmaradt a
hosszu sor legeslegvégére. És csak ő
látta, ő tudta, hogy ki jön ott hátul leg-
utolsónak.

Beérték az óriási barlangba, ahol már
együtt volt a gyülekezet. Az volt ám a

menaszéria, olyat még nem látott Rózsika,
de még a diák bátyja sem! Ott volt min-
den veszedelmes szörnyeteg, még az óriás
kigyó is. Velök szemben pedig magas emel-
vényen állt villogó szemekkel a szilaj
Leopárd herczeg és így szólt:

— Kedves barátaim! Tudjátok, miért
jöttünk össze. Eddigi királyunk, az Oroszlán,
szégyent hozott ránk. Itt botorkált már
többször valami Rózsika nevű két lábú
jóság és Oroszlán király nem hogy szét-
tépte volna, hanem barátságot kötött vele.

— Hallatlan!

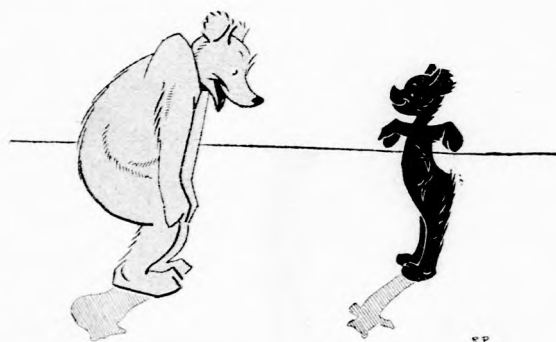
Ezt nem tűrjük!
Eljen Leopárd
király! Ő lesz a
királyunk! böm-
bölték mind-
nyájan.

— Jól van, ked-
ves hiveim! szólt
Leopárd herczeg.
Elfogadom a ki-
rályságot. És leg-
első parancsom az,
hogy tüstént ke-
ressétek meg és
hozzátok elélem azt

a Rózsikát. Mert hallottam, hogy megint
itt kószál.

Ekkor hirtelen történt valami.

A lovacska, Maczkó bácsi, Rózsika és
Nyuszika egymás kezét fogva álltak a fal-
nál. Most egyszerre nagyot ugrott Nyuszika
s magával rántotta társait a barlang köze-
pére. Ott ő maga még előbbre szök-
kent és vakmerő hetykeséggel hadonázott
(Lásd a képet a ezimlapon.) Leopárd
herczeg felé, gunyos, fitymáló hangon
mondván:

MACZKÓ BÁCSI GYÖNYÖRKÖDVE NÉZTE.

(Lásd a 123. lapon.)

— Soha se parancsolgass, te oktalan bitorló, mert hamar vége lesz a pünkösdi királyságodnak! A kedves Rózsikára fáj a fogad? Abból ugyan nem eszel! Pedig nem is köll őt keresni, itt van ni, a Lomposka bőrében és csöppet sem fél tőled.

Elámultmindenki, de senki jobban, mint a Nyuszika társai, akik azt hitték, hogy meghibbant az a különben is bolondos kis esze. Maga Rózsika pedig jó hogy a bocs bőrében volt, így nem láthatták, hogy bizony fél ő, majd elájul rémültében.

Bizony még Maczkó bácsi is remegő hangon dörmögte:

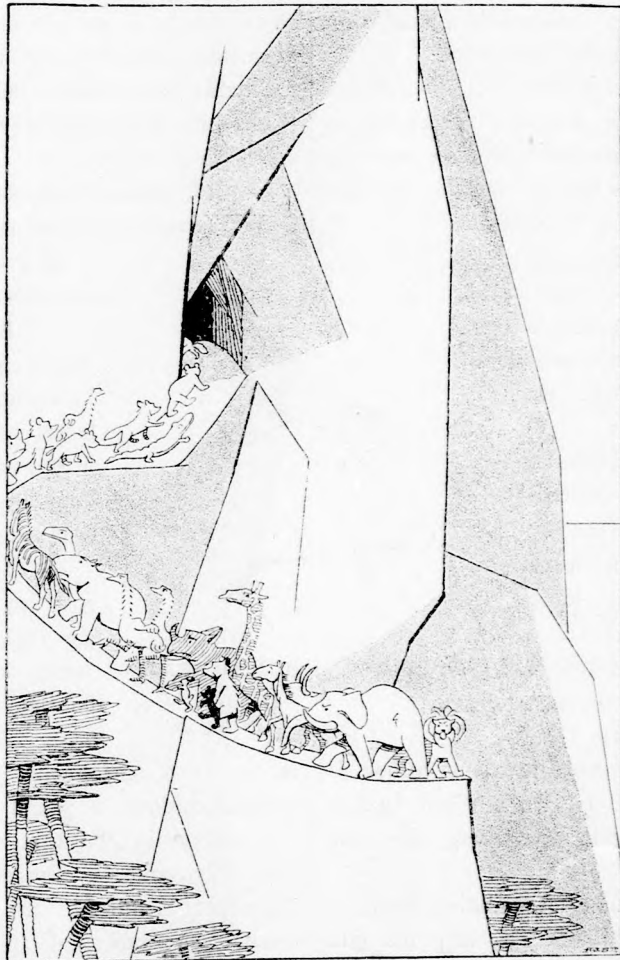
— Meghabarodtál, Nyuszi, hogy így elárultál! Most már végünk van!

Nem hiába mondta ezt. Mert a bőszen, fölborzolt sörénnyel, lassu léptekkel jött be Oroszlán király. A közepén megállt és szétnézett.

— Ejnye te hitvány csöpp féreg! Te mersz szembe szállani? No, mindjárt végzek veled is, csak előbb azt a kedves Rózsikátokat kapom be.

Lelapult, hogy rájuk ugorjon, ámde — nem tette. Inkább hirtelen hátra szökent a sziklafalnak, mintha azon szeretne keresztül bujni.

Igen, mert ugyane pillanatban rettenetes bömbölés hangzott a barlang szája felől, mint valami ezerszeres mennydörgés. Talán rögtön be is omlik a barlang. Réműlet és reszketés lepte meg az egész gyülekezetet, a következő perczben pedig ugyancsak szorongva lapultak meg mindnyájan. Mert villogó szem-

... KANYARGÓS UTON FÖL A BARLANGBA.

(Lásd a 124. lapon.)

— Tudom, mi történt itt, szólt aztán. — Alljon csak elő, aki nem ismer el királyának!

Dehogy mozdult valaki! Inkább úgy vélte mind, hogy nagyon szük idebent, sokkal jobb volna, mert tágasabb odakint. Próbálták is, hogy kisompolyogjanak, de Oroszlán király nagyot mordult:

— Halál fia, aki megmozdul! — Hanem te ott fent, kedves Leopárd atyámfia, te jöszte csak ide közelebb! No, ne lapulj a falhoz, hanem tüstént ide térdelj elémbé, mert ha én megyek föl hozzád...

A megrettent Leopárd jól tudta, mi lesz akkor. Reszketve mászott le és hason csuszva lapult meg Oroszlán király előtt. Ez megvetőleg mondá:

— Hát te a helyembe ültél volna? Azt hitted, arra való volnál? Hát így reszket egy király? Arra sem érdemesítlek, hogy megöljelek. Lódulj!

És rettenetes talpával... KIPOROLTA A BUNDÁCSKÁJÁT. nyakon legyintette, de úgy, hogy a szerencsétlen Leopárd tizet hemperedve gurult a falhoz és ott félholtan nyult el. De a többi lázadó is majd holtra vált ijedtében. Mi lesz velök!

Oroszlán ur azonban Rózsikához fordult:

— Vesd le áruhádat és állj föl oda az emelvényre, kedves Rózsika! Lovacska, Maczkó bácsi, segítsétek föl!

Megtörtént s ekkor Oroszlán ur így szólt:

— Ti pedig, vakmerő lázadók, vonuljatok el mindnyájan Rózsika előtt és hódol-

jatok kedves vendégünknek. Aztán kotródjatok és köszönjétek meg, hogy ezuttal csak ezt a büntetést szabom rátok!

Örültek is, hogy ilyen olesón menekülnek. Rózsika, most már nem szepegve, hanem vígan állt ott fent és mulatott rajta, hogy a sokféle szörnyeteg milyen alázatosan bököl neki és mily szaporán fut aztán ki a barlangból. Mikor az utolsó is elindult, Nyuszika nagy bukfczvet vetett széles jó kedvében.

— No, ezek ugyan nem bántják többé a mi kedves Rózsikánkat.

Maczkó bácsi ellenben komolyan mondá:

— Kedves uri barátom, felséges Oroszlán királyom, őszinte bámullattal hódolok neked. Én bizony nem hittem volna, hogy így el tudjál bánni a lázadókkal.

— De jó szerencse is volt ám, hogy éppen idején érkezél, szólt Rózsika. — Én már egy fejetlen gombostüt sem adtam volna az életemért.

mikor ez a szeleburdi Nyuszika hirtelen meghabarodott és elárult.

— Hihhi! Tudtam én mit csinállok! felelt Nyuszika. — Beszéltem ám Oroszlán urunkkal, tudtam, mi fog következni. Csak meg akartalak tégedet is tréfálni egy kicsit.

— Ej, te kópé! Ezért kikapsz! szólt Rózsika nevetve.

Galléron fogta Nyuszikát és kiporolta egy kicsit a bundácskáját, de persze csak úgy, hogy mind nevettek rajta.

Aztán nagy lakomát csaptak, melynek végeztével Rózsika vigan köszönt el barátaitól s a lovacskára ülve hamar eljutott a határig, onnan pedig haza. A kerti lugasban pihent meg s talán el is szunyókált, mert arra riadt föl, hogy a diák bátyja szólt:

— Hol lappangsz, Rózsika? Egész délután kereslek. Csak nem aludtál itt?

— Dehogyan aludtam! Messze jártam.

— Ugyan hol?

Már ezt nem mondta meg Rózsika. Még talán el sem hinné az a hitetlen diák bátyja, hanem nevetne rajta.

— Pedig hiába nevetne, mégis érdekes kirándulás volt.

A BAGOLY BÁCSI PÁPA-SZEME.

— Apróka mese. —

NAGY zaj, zsvivaj verte föl az erdő csendjét. A szárnyas népség mintha veszedelmes háborúságba keveredett volna, még pedig valamennyi külön valamennyi más-sal. Izgatottan sipogtak, rikácsoltak, röpködtek. No de szerencsére nem volt köztük igazi háboru. Csak versenyttek és vitatkoztak, ki a legderekabb, leghasznosabb.

Mindenki maga-magát dicsérte és a saját érdemeit hirdette legkülönbeknek. Akkora zene-bonát csaptak, hogy végre fölriasztották Bagoly bácsit a szunyókálásából. Kidugta a fejét.

— Min vitatkoztok, gyerekek? kérdé.

Tizen is feleltek, de a bölcs öreg Bagoly bácsi lassacskán mégis megértette.

— Ne pöröljete, no! mondá. Van nekem olyan pápaszemem, amely csalhatatlanul megmutatja az igazságot.

Föltette a pápaszemét.

— Most szépen sorjában álljatok elémbé és mindenki mondja el a maga érdemét.

Rögtön előugrott egyik csapat.

— Mi a rovarokat pusztítjuk s ha mi nem volnánk, az ember nagy károkat szenvedne . . .

— Igaz, mondá Bagoly bácsi. De a pápaszemem azt mutatja, hogy azután a gyümölcsöt és a gabnát is megdézsmáljátok. Tehát bizony van hibátok is.

— Én nem bántom sem a gyümölcsöt, sem a vetést, szólt a gólya. — Én csak kígyót, egeret pusztítok és csupa merő haszon, a mit teszek . . .

— Kivéve, mikor a halacszkákat is elcsiped és lenyeled, barátocskám, felelt Bagoly bácsi.

A gólya elsompolygott, de utána a többi is mind, mert a Bagoly bácsi pápaszeme mindegyiknél látott valami hibát. Végre már nem is mert senki előállani és Bagoly bácsi így szólt:

— Már senki sem mer dicsekedni? No lássátok! Ne becsülje senki tul a saját érdemét és ne higye legkülönbnek magát. Mert nincs senki tökéletes; a mások bíráló szeme pedig jól látja a hibákat és hamar rápirít velök a hiu dicsekedőre!

REJTETT PÉLDASZÓ.

(Harminez betű.)

- 26, 12, 20 = zord évszak;
 19, 11, 11 = ar arcz egy része;
 4, 2, 11 = zamatos ital;
 10, 13 = házi állat;
 23, 12, 26, 7, 11 = egyik apostol neve;
 15, 14, 11, 24 = Árpád-házi király neve;
 6, 20, 5, 22 = gyümölcs;
 30, 27, 17 = vizet ad;
 7, 25 = egy szám;
 1, 22, 16, 30, 6 = női név;
 28, 22, 20, 6 = hazánk egy vármegyéje;
 5, 22, 20, 2, 14 = órló műhely;
 13, 12, 11 = megszolgált pénz;
 18, 15, 11, 20, 6, 23 = az ujság neve;
 9, 12, 11 = testünk egy fő alkatrésze;
 21, 6, 23 = földünk éltetője;
 26, 12, 11 = nagyobb szabad hely;
 21, 23, 10, 11 = a mi ritka;
 1, 29, 13, 3 = győz a jó fölött is;
 1-30 = régi közmondás.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv“.

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz; negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, díszes vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 6-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Jani
Olom = Jókai Mór.
Karó
Akar

Helyesen fejtették meg: Scholtz Aranka, Földvály Erzsi és Miklós, Csauscher Mariska, Szvétek Ilonka, Sárffy Jolán, Foltinek Margit, Hoffmann Valika és Elemér, Mérey Dalma, Márkus Böske, Koós Miczike, Péterfy Vilma, Illy Erzsike, Margit és Etelka, Dick Zsiga, Altstock Hugó, Jantsits Jolán, Tibor és Bandi, Agfalvi Endre, Kövesi Jenő, Kerekes György, Földvály Géza, Máder Hedvig és Emma (Csak nem feküsztek mind a ketten betegen? Mert, mint régi kis olvasóim, tudhatjátok, hogy czeruzás írást csak betegfél fogadok el. *F. b.*), gróf Serényi László, Meszleny Gina, Schiller Miklós, Kiss Margitka, Vachott Ida, Kilczér Gyula, Naschitz György, Komlós Magda, Temesváry Laczika, Ranschburg Béla, ifj. Mészáros György, Fischer Ella és Lili, Adámffy Jolán, Véghelyi Lajoska, Antoni Adolf, Szüts Marianne, Ilona, Ella és Loránt, Nagy Lenke, Viola és Ernő, Bayer Anti, Poór Erna, Kontúr Noémi, Hirsch Olga, István és Arisztid, Ybl Ida és Márta, Szilágyi Ernő, Popper Edith és Ella, Pap Lilike, Schuch Ilus, Szigethy Margit, Nellike és Tibor, Garai Lujza és Mariska, Friedmann Ernő József, Nicolini Eugénia, Ujhelyi Gabriella, Kazy Péter, Keviczky Aranka, Szántó Olga és Ernő, Materny Róza és Margit, Puskás Sándorka (Írj vonalozott papíron! *F. b.*) Medvezky Gyurika és Sándorka, Herczeg Tima, Tomka Olga, Veress Gizi és Józsi, Winkler Tiborka, Beke Berti és Gyula, Kolos Janka, Blahó Miczike, Trebitsch Károly, gróf Lázár Tibor, Veszter Ilus és Béla, Dominig Ilonka és Erzsike, Dapsy Klementina, Somogyi Jolán és Jenő, Kuhinka Béla, Térffy Marianne, Jörg Mariska, Scheiber Etelka, Csongrádi Ilona és Attila, Soltész Juczika, Kiss Margit, Kuffler Lajos, Kramer Irén, Apáthy Ilonka, Fellegi Vilmos, Schuller Lajoska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek Medvezky Gyurika és Sándorka, Travnikban, kiknek a jutalom-könyvet (*»Fény és boru«*, történeti elbeszélések, az ifjuság számára írta Remellay Gusztáv, két képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kontúr Noémi, Herczeg Tima, Nicolini Eugénia, Büchler Helénke és Jenő, Medvezky Gyurika és Sándorka, Somogyi Jolán és Jenő, Trebitsch Károly, Térffy Marianne.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

K. Kerpely Brunó. Levelednek mind takaros formája és csinos írása, mind pedig tartalma örömmre szolgált. Idősb testvéreid után meglegéssel látlak most tégedet mint sorost kis hiveim táborában és majd annak idején szívesen fogom látni most még kicsi hugocskádat is. Hogy szüleid és Erzsike testvéred a Svéd-Norvégországokban tett utazásról sok érdekeset tudnak elbeszélni, annál inkább hiszem, mert néhány évvel ezelőtt magam is bejártam azt a gyönyörű északi tájat. No de, ugy-e, Dombiratoson lovagolgtatva szintén jól el lehet tölteni a nyarat? A megfejtésekkel azonban jobban kell sietned. A most beküldöttnek már annyira elmúlt a határideje, hogy még az utólagos jegyzékbe sem vehettek föl. — Popper Edith és Ella. Kivánságtoknak, sajnálatomra, nem tudok megfelelni. Régebben egyszer már megjelent az az arczkép a »Kis Lap«-ban s többször nem közölhetem. De majd valamikor talán ellátogattok a mi szép fővárosunkba is és ha fülkeresitek Forgó bácsit, akkor az a kivánságotok is teljesül. — Brunner Iluk. Legegyszerűbb módja, ha az illető *Értesítésben* megjelölt feltételek teljesítése mellett a szükséges összeget levélbélyegekből mellékelitek. — Poór Erna. A számrejtvény némi igazításokkal közölhető, tehát besoroztam. A képrejtvény nem sikerült. — Hirsch Olga, István és Arisztid. Sokszor megirtam e rovatban, hogy nem szép, hanem *rendes, gondos* írást kívánok, mert szépen írni nem mindenkinek adatott, de *gondos, rendes* levél mindenkitől telhetik. A ti leveletek *gondos, takaros*, tehát nem is lehetne kifogásom, ha egy furcsaság nem volna benne. Még pedig az, hogy a levél írója mentegetőzik, de aztán hárman vagytok aláírva. Már most hogy tudhassam, melyikőtöknek az írása? Melyikőtök az, a ki most mult nyolcz éves és őszkor kerül a harmadik osztályba? A rejtvényekből a pótló-rejtvényt besoroztam. — Ifj. Mészáros György. A könyvre vonatkozó kivánsággal a *Kiadó-hivatalhoz* kell fordulnod, még pedig a szállítási díj melléklésével, a miről megfejtkeztl. E miatt nem is küldhettem át soraidat a kiadó-hivatalnak. — Herczeg Tima. Megelégedéssel veszem tudomásul, hogy a »Kis Lap«-ot annyira szereted s a most folyó elbeszélés megnyerte a tetszésedet. Sokad magaddal vagy ebben a véleményben. — Büchler Jenő. Szívesen fogom látni, ha szorgalmasabban írsz. — Pap Lilike. A vonal-rejtvény nem rejtvény, mert pusztán rátekintéssel elolvasható. A másik kettő pedig hibás. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ybl Márta (Csesztve, u. p. Balassa-Gyarmat) levelezni ohajt Igmándi Tercsivel és Nagy Lenkével.